

SAYI: 9 | KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ | RAMAZAN ÖZEL 2021

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

MANEVİ İKLİMİMİZİN **BAHARI**
“RAMAZAN”

Başlarken

“Allah’ım Kur’anı kalbimizin baharı kıl.” buyurur Rasulullah (sav). Postmodern çağın insanların bu mesajı nasıl içselleştirebileceğini veya nasıl görmezden gelebileceğini keşfetmenin en doğru zamanı belki de içinde bulunduğumuz şu günler...

Ramazan-ı Şerif’in ruhları inzivaya çeken maneviyatını ihya etmeye çabalarken, kâinatın renkten renge bürünüşüne, tabiri caizse kıyafet değişikliği yapıp yepyeni bir sayfa açışına şahitlik ediyoruz. Ediyoruz etmesine ya, gönlümüz semâda dalgalanan al bayrak misali kahramanca hayaller kurarken, gözümüz acaba hangi dünyevî heva ve heveslere aldaniyor, hangi sularda kulaç atıyor onu hissedebiliyor muyuz? Meseleye bu pencereden bakınca durumun vahametini görememek için galiba perdelerin kapalı olması gerekiyor...

Tüm dünyanın büyük bir sınav verdiği son bir yılda, her türlü varlığın ve her türlü yokluğun elimizden alındığını düşündüğümüz zamanlar geçti gitti önümüzden. Belki çoğu zaman maneviyatının tavan yaptığına kendimizce kanaat getirdiğimiz kimselerin bile eni konu isyana kalkıştığına şahitlik ettik. Peki, kardiyografin bile pusulasının şaşarak düzensizlik gösterdiği bu büyük sınavda cevap kağıdımıza kaç yanlış şıkkı kondurduk? Kaç soruyu boş bıraktık ve kaç soruya kendimizce doğru yanıtlar bulduk?

Ashında cevaplara değil sorulara odaklanan kaç kişiydik? Etrafımızda olup bitenlere kayıtsız kal(a)madan; her yaprakta O’nun bin bir ismini hatırlayan, martının kanatlarını açıp göklere her uzanışında O’nun sonsuzluğunu tefekkür eden, bir kelebek kanadındaki eşsiz resme bakıp O’nun azametine boyun eğen... kaç kişiydik?

Ufuklardaki ve içimizdeki işaretleri aynı anda kavramaya azmetmeden tefekkür yoluna çıkamayız, der İbrahim Kalın, Açık Ufuk adlı eserinde. Çıkacağımız bu yolda önümüzdeki işaretlerle yaşayışımızı değiştirmeye niyet eden kaç kişiydik? Ellerimizi semâya kaldırdığımızda içimizden geçen tek duânın *Razı Ol Ya Rab!* olacağı günleri ümitle bekleyen, sadece beklemekle kalmayıp bunun için tam da yaşadığımız şu günlerde gönlün sürûrunu kulak ardı etmeyip kendini ve nefsinin talan etmeye niyet eden, kaç kişiydik?

Sınavın sonucunu büyük gün geldiğinde öğreneceğiz elbet, peki gerçekten bunu öğrenmeye cesareti olan, kaç kişiydik?...

Seda Bayrak Durgut

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ
K Ü P E Ş T E
KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTAR YALÇIN
HANİFE TEKER
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ
TUĞÇE ŞİFÂ ZORLU
ZELİHA SERT

MİSAFİR YAZARLAR
MÜMİNE YILDIZ
SÂMİ TERZİ

MUSAHHİH
NESLİHAN BANKAT

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Özkan ÖZE
Ve Ramazan Gelir...*

Hoş gelir Ramazan! Her zaman, hoşluklarla gelir!
Hiçbir günahkâr eli değmemiş bir Hacerü'l-Esved gibi, gecenin –bir Kâbe örtüsü gibi gecenin– göğsünde asılı bembeyaz, nurdan bir kandile benzeyen Ay; Receb'in ve Şaban'ın ardından, gökyüzünün kadife tenine, bir huri kirpiği gibi düştüğünde gelir! Nicedir yetimlik çeken oğulcağızlarının başını okşamaya, cepleri şeker dolu baba gibi gelir!

Çok zamandır ana sıcaklığından mahrum bebeleri sarıp sarmalamaya, öpüp koklamaya yetişen, göğsü süt ve şefkatle dolu ana gibi gelir!

Yâr gibi gelir, özlenen sevgili gibi gelir!

Nefessiz hastalara Hekim-i Lokman gibi, yaralara merhem gibi gelir!

Tutmayan dizlere, derman gibi gelir!

Karanlığa ışık, günaha tövbe gibi gelir!

Aç bırakmaya değil, doyurmaya gelir!

Susuzluktan kurutmaya değil, Hicaz'dan zemzem gibi gelir!

Hoş gelir Ramazan! Her zaman, hoşluklarla gelir!

Rahmet, ipekten bir şal gibi üzerimizi örterken; mü'min evlerinin gece yanan ışıkları, omuz omuza verip, şehirlere kadar büyük mahyalara, HOŞ GELDİN RAMAZAN yazar.

Bereketli sahur sofralarının başında şükür yenir, hamd içilir...

“Oruç, bizden öncekilere olduğu gibi, sakınıp korunalım diye bize de farz kılınmıştır” artık!

Ağzlar susar, diller susar, mideler susar, mü'minler susar.

Bu suskunlukta, nicedir sağır kesildiğimiz nimetler âleminin sesleri duyulur.

Suyun serin sesi, ekmeğin sıcak çıtırtısı, meyvelerin neşeli gülücükleri oruç sessizliğinde işitilir.

Ve iftar vakitlerinde bütün bu seslere, oruçlu dualar karışır: “Senin rızan için oruç tuttuk, Sana inandık ve Senin verdiğin nimetlerle orucumuzu açıyoruz Allah'ım! Bismillah!”

Rahmet, ipekten bir şal gibi üzerimizi örter.

Ağzlar şükür söyler, diller hamd eder.

Komşusu açken, kimsenin gözüne uyku girmez artık.

Sofralarda yer açar; yedirdikçe daha iyi doyar, içirdikçe daha iyi kanarız.

Ve verdikçe, artar malımız...

Melekler imrenir halimize, Reyyan bize seslenir: “Oruçlular gelsin! Oruçlular nerede?”

Mahyalarda, HOŞ GELDİN RAMAZAN yazar.

Ve Ramazan gelir! Bizi her zaman hoş bulamasa da, hoş gelir, hoşluklarla gelir!

*ÖZKAN ÖZE'nin “Hüzünlü Tebessümler” adlı kitabından alınmıştır.

F. Zehra BOYALI
Dûam Odur ki

Çocukluk ve ilk gençlik yıllarımın bayramlarını epeyce şenlikli ve geniş aile ile geçirmiş biriyim. Çoğunun tahmin edeceği üzere ataerkil gelenekler gereği bizim de bir iki günümüz baba tarafında geçerdi. Altı kardeş, çocuklarıyla beraber baba evinde (dedemgilde) bulunurduk ve hatta şehirden sabah namazı vakti çıkardık ki bayram namazını kılmaya köy cemaatine yetişilsin.

Sabahın serininde yarı uykulu gözlerle arabaya kendimizi atardık. Konya'nın dümdüz yollarında göğün renginin değiştiğini izleyerek bir saatlik yolculuğu geçirirdik. Vardığımızda erkekler hemen camiye gider, çıkışında kabir ziyareti yapılır, pencereden köy mezarlığı da görüldüğünden, beylerin evlere dağılışı bilinir ve hemen sabah sofraları kurulurdu. Kahvaltı demiyorum sabah sofrası diyorum çünkü evet bayram sabahı da yemek yenirdi. Üç öğün, üç büyük sofa olurdu ki dışardan görenler bu kalabalık yüzünden düğün var sanabilirdi. Dedem ve babaannem için evlerine şenlik, evin oğulları için bolca sohbet muhabbet ve yine kolayca tahmin edilir ki gelinlere epeyce hizmet, torunlara da oyun ve eğlence düşerdi. Beyler arasında geçen sohbette kahkahaların, atışmaların sesi yükselince oraya geçip dinlerdik. Bilek güreşlerine ve hatta güreşe bile şahit olurduk. Ardından mutfakta gelinlerin arasında gülüşmeleri, konuşmalarını da dinler, nereye geçsem bir şeyler kaçırmışım hissine kapılırdım. Akşama doğru kuzenlerle bahçeye torpil patlatmaya çıkardık. Aradaki şeker toplama maceralarına hiç girmiyorum bile.

Evlendiğim ilk Ramazan Bayramı'nda o zamanlar için sayıca az ve sakin bir ailede kahvaltı ettikten sonra gözüme soğan kaçtığını beni tanıyanlar tahmin edebilir. Sonra tabi ki eşimin ailesi de torunlarla epeyce kalabalık ve şenlikli oldu. Elhamdulillah güzel bir çocukluğa ve güzel geniş bir aileye şahitlik ederek büyüdüm. Dûam odur ki her hangi bir sebeple nefsim uymadan ben de bu güzel aile bağlarını koruyarak, bunun şahitliğini çocuklarımın yaşamasına vesile olayım.

Ahmet Murat ÖZEL
Kudüs'te Ramazan

Ramazan ile ilgili bir hatıra düşününce aklıma sık sık Kudüs'te yaşadığımız Ramazan geliyor. Kudüs'te bir ay, bayramın birinci günü dahil Ramazan'ı yaşamak nasip olmuştu.

Ramazan'a özgü olan uygulamayı hatırlıyorum. Filistinliler Mescid-i Aksâ'yı ziyaret etmek, hiç değilse Cuma namazı kılabilmek, teravih kılmak, bir günü orada geçirmek üzere Kudüs'e girmeye izin alabiliyorlardı. Bu da cuma günü sabah erken saatlerden itibaren Kudüs'ün girişinde büyük otobüs kabilelerinin yığılmasına yol açıyordu. Sabah saatlerinden Cuma namazına kadar on binlerce insanın sokaklardan Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya doğru büyük bir özlemle gittiklerini hatırlıyorum. Ancak yılda bir kere Mescid-i Aksayı görebileceklerdi. Evleri belki yarım saatlik mesafedeydi ama gelebilmek ancak Ramazan'da, onda da sadece bir cuma, mümkün olduğu için onun telaşı ve heyecanıyla yollara düşüyorlardı. Doğrusu o manzarayı unutabileceğimi hiç sanmıyorum.

Benim için Ramazan Mescid-i Aksa heyecanı yaşayan Filistinliler anlamına geliyor.

Kaynak : Ramazan Özel Programı

Fatmanur ÖZDEMİR
Dağınık Tencere

Yedi yıl kadar önceydi. Ramazan sevincini hissettiğim o zamanlarda ilk oruç deneyimimi yaşarken nefsimle verdiğim savaşın sonunu, yıllar sonrasında bile kahkahalarla anarım. Evimize misafir geleceği için büyük bir hazırlık yaparken annemin markete gitmesi gerekti. Mutfaktan gelen o yaprak sarmasının kokusu beni öyle cezbetmişti ki dayanamadım. Nefsime mağlup olup iftara yarım saat kala sarmayla öyle bir bakışmamız vardı ki anlatamam. Bir anda çocuk aklımla kendimi orucumu bozarken buluverdim. Beni gören kardeşim de oruçluydu ama o da nefsiyle olan savaşına yenildi. O kadar çok yaprak sarması yedik ki tencere yarıya indi. Korkumuzdan sarmalar çok görünsün diye tencereye dağınık bir şekilde yerleştirmiştik ama nafile annem gelince her şeyi çoktan anladı.

Hanife ARTAR YALÇIN

Pide Kokusu

Küçük bir kızdım, sobanın yanına kurulmuş mütevazı iftar sofrasında, minik ellerimi açar televizyondan yapılan duaya eşlik ederdim her akşam. Aile fertleri gibi ben de yürekten “âmin” derdim. Tarifi olmayan, şu yaşımda bile hissettiğim bir huzur hâkim olurdu tüm bedenimde. Seneler sonra hâlâ ezberimde olan bu yakarış, akranlarımda da zihninde yer etmiştir muhtemelen. “Senin rızan için oruç tuttum,” demek umuduyla bir an önce büyümek isterdim. Niyetli değildim ama oruçluya gösterilmesi gereken saygıyı bilir, ezan okunana kadar karşılarında su dâhi içmezdim. Ezana beş, on dakika kala dumanı üzerinde pideler getirirdi rahmetli babam. Çeşit çeşit yemekler olsa da en keyif alarak yediğim, reçele bandığım pide ve zeytin olurdu. Bu alışkanlığım ilerleyen yaşlarımda da devam etti. İftar sonrası, teravih namazı heyecanı sarardı beni. Evimize en yakın câmiye giderdik annemle. Hocanın okuduğu sûreleri içimden tekrar eder hakkını veremesem de namazı eda etmeye çalışırdım. Babacığım bazı geceler bana sürpriz yapardı. Camiden dönerken aldığı çekirdeğin yanında bir de kutuda sakız getirirdi. Günümüz çocuklarına belki bu yazdığım ilginç gelecek, altı üstü bir sakız nesine seviniyor, diyeceklerdir. O zamanın şartlarında büyüyen çocuklar için büyük nimetti bu yaşadığımız. Nihayet sahur vakti geldiğinde tam tekmil otururduk masaya. Köyden gelen buğday nişastasıyla yapılmış muhallebi, babamın vazgeçilmezi olurdu her gece. “Şunu yemeden doyduğumu anlamıyorum,” derdi. Sobanın yanında başlayan ramazan günleri yine aynı yerde yediğimiz bayram kahvaltısı ile sona ererdi.

Aradan seneler geçti. O küçük kız şimdi kırklı yaşlarının başında. Çok şey değişti bu zaman zarfında. Babam bu dünyadan göçeli on beş yıl oldu. Dumanı üzerinde, mis gibi kokan pidelere; çekirdeğin yanında gelen sakızlara hasret seneler geçti. Yaradan’a bin şükür ki uzakta da olsa en azından sesini duyabildiğim annem hayatta. Ben yine ellerimi açıp şimdi daha da yürekten dua ediyorum Mevla’ma.

”Bismillahirrahmanirrahim. Allah'ım, senin rızan için oruç tuttum. Sana inandım, sana sığındım. Senin rızınla orucumu açtım. Hamd olsun verdiğin nimetlere, sağlık ve afiyete.

Ey bağışlaması bol Rabbim! Beni, ailemi, milletimi, devletimi ve inananları koru; rahmetini yardımını esirgeme ülkemizden. Bizlere yaşama sevinci ver. Her türlü güçlüğü karşı dayanma gücü ver. Senin her şeye gücün yeter. Âmin.”*

*Metindeki dua, Faruk Ermemiş tarafından yazılmıştır.

Ramazan'ın uzun kış gecelerine denk geldiği zamanlarda ilk oruçlarımı tutarken annemin anlattığı masalların yerini peygamber kıssaları alırdı. Misafirlerle dolup taşan evimizde iftardan sahura hem çok huzurlu hem de eğlenceli vakit geçirirdik.

Kız kardeşimle son dakikalara kalmış iftar sofrasını acele acele kurarken annemin anlattığı kıssadaki “Canım Peygamberimiz’in çağırıldığı her yere geldiğini,” hatırladım. Hemen sofranın en güzel kısmını daha bir özenle hazırlayıp kardeşimle Peygamberimizi davet ettik. Hem yemek masasını hem de yer sofrasının eksiklerini tamamlayıp mutfağa geçtik.

Babamın misafirleri gidince sofrayı toplamak için salona girdiğimizde kardeşimle sevinç çığlığı attık. Çünkü misafir az olmasına rağmen kimse baş köşeye oturmamış, yemek masası yerine yer sofrasını tercih etmişlerdi.

Çağırıldığı yere gelen Canım Peygamberimiz bizi bu dünyada ve ahirette yalnız bırakır mı?

2100'lü yıllar...

Mütercim Cübeyr Erol, seyir defterine notlar almakla meşgul.

"Cenâb-ı Rabbül Âlemin'e hamd olsun. Bu sene de Ramazan-ı Şerif Pakistan trenine binmeyi lutfetti. Karaçi'ye dâir merak ettiklerimi bulup kaydediyorum. Yerel rehberler ehil çıkmayabiliyor.

Profesör Hamidi'nin eserine başladım. Kutlu aya zâhiren hazırlanmak noksanlıktır, bâtınımızı gözden geçirip hususi adımlar atarsak kâmil ev sahiplerine benzeriz. Misafirimizin hoşnut olma ihtimali artar, demiş önsözde. Evet, zihnimizde Ramazan-ı Şerif'e lâayk misafir odaları tesis edelim. Hiçbir fazlalık bulunmasın orada. Ahiret kelâmının edildiği, tefekkür bahislerinin açıldığı günleri akşama kavuşturalım."

- Siz Türkiye'den mi geliyorsunuz?

Cübeyr Erol başını kaldırdı, mavi gözlü yabancıya tebessüm etti.

- Evet. İstanbul'dan.

- Ben de Moskova'da yaşıyorum. 12 sene oldu İslâmiyet ile tanışalı. İsmim Osman.

- Maşaallah! Ramazan-ı Şerif trenine ilk binişiniz mi?

- Hayır. Arkadaşlarımla Kudüs'teydik üç sene evvel. Hayret, şaşkınlık, şükür duyguları baskındı içimizde.

- Neden?

- Ramazan ayı sizde olduğu gibi bizde de geleneksel bir hâl almıştı. Ramazan'a mahsus birçok güzellik terk edilmişti. Teravih namazı kılınmıyor, Kur'an-ı Kerim arada bir okunuyordu. Günü gününe oruç tutan azdı. Hafta içi temposunu bahane gösterenler orucu hafta sonuna hapsetmişti. İzdırap duyuyorduk bu tablodan. Ramazan-ı Şerif'i hakkıyla yaşayacağımız, âsâbımızın bozulmayacağı ülkelere gitmek ne hoş olurdu. Allah kabul etti duamızı. Haberi internette okudum. Başlık nasıldı? Hmm... Ramazan'ı Ramazan Gibi Yaşamak Artık Mümkün.

- İyi hatırladınız.

- Sayfanın altındaki bağlantıdan siteye girdim. İlgi uyandıran, arayışta olanlara harika seçenekler sunan bir teşebbüstü. Hindistan, Pakistan, Filistin, Suriye, Türkiye, Malezya, Endonezya, Azerbaycan... Aklımda kaldığı kadarıyla söylüyorum. Unuttuğum ülkeler var.

—> Sonraki sayfaya bakınız

— Sami TERZİ
Ramazan Treninde Hasbihâl

- Çevireceğim bir kitabın hazırlıkları esnasında, bahsettiğiniz site benim de karşıma çıktı Osman Bey. Suriyeli Seyyid Hasan tarafından planlanan, 5 sene içinde hızla yayılan projeden etkilenmiştim. Ramazan mahallelerinde dört başı mâmur bir ay geçirmek, farklı coğrafyalardan insanlarla tanışmak, muteber âlimlerin sohbetinden istifade etmek... 30 günlük konaklama bedelinin bir kısmı da sadaka olarak ilgili kurumlara bağışlanıyordu. Mahzun gönlüme su serpilmişti. Çünkü Türkiye'de böylesi yerlerin sayısı adamakıllı azalmıştı. Müracaat ettim hemen.

- Hayretimi mâzur görünüz ama okuduğum, işittiğim hatıralarda Ramazan'ı usulüne uygun yaşayan ülkeler arasında siz başlardasınız.

- Öyleydi. 2000'li yıllar salgın hastalıklarla, küresel ısınmanın yol açtığı problemlerle, 1.Dünya Su Savaşı'yla geçti malumunuz. Ramazan-ı Şerif'i ipe çeken büyükler bir bir vefat etti. Kuru kuruya tebliğ metodu yaygınlaştı. Hâlbuki gençler fiili uygulama görmek istiyordu. Bıkmışlardı hikâyelerden.

- Suyun sesini dinlemek mi, suyu içmek mi?

- Hamd olsun, suyu içenler cemiyetimizden silinmedi. Ramazan-ı Şerif âdâbını dirilttiler, manevi mirası omuzladılar. Şu an sizinle aynı trende olmamı onlara borçluyum.

Cübeyr Bey, çantasından çıkardığı ince bir kitabı Osman Bey'e uzatırken tebessümünü ziyâdeleştirdi.

- Hediyemdir. Ramazan mahalleleri anılarım... Orada bir aralar kaybettiğim rotamı nasıl bulduğum da yazılı. Beğenirsiniz inşaallah.

- Teşekkür ederim.

Pakistan treni menzile doğru ilerlerken uhrevî heyecanla sarmalanan Ramazan-ı Şerif yolcuları, vakit namazlarını edâ etmeye hazırlanıyorlardı.

Reyhan KARAKABAK
Oruçluya İkrâm

Üniversite okuduğum yıllarda bir ramazan günüydü. Normalde çok acıkmam daha çok susarım. Fakat o gün tam tersi olmuş gözlerimin önünden bir sürü yemek geçer duruma gelmişim. Açlık o kadar zorlamıştı ki sesli düşünmeye başlamış, iftar vaktine az kaldığı için de açık açık söylemekten de çekinmemişim. “Şimdi akşam sofrada mis gibi bir tavuk olsaydı da iftarını onunla yapsaydık,” deyivermişim, yemekte tarhana çorbası makarna yokmuş gibi. Ev arkadaşlarımdan biri de eşlik etti hayalime “Yanında da mis gibi bir pirinç pilavı, ohhh, miss,” bir diğeri de “Oldu olacak yanına cacık, hatta arkasından da baklava isteyin de tam olsun,” dedi. Hepimiz “Ne güzel olurdu yaa,” diye iç geçirmiştik. Bir başka arkadaşım ise “Siz şimdi böyle söyleyince benim de canım lahana sarması çekti, çok severim,” diye katıldı hayaller kervanına. Hepimizin gözünün önünden söylenen yemekler geçmeye başlamış, iftara çok az kalmıştı ki zil çaldı. Üst komşumuz elinde koca bir tepsiyle çıkageldi. Ve inanır mısınız, tepside az önce zikrettiğimiz yemekler eksiksiz bize bakıyordu. Küçük bir tencerede tavuk ve pilav bir tas cacık, bir tabak baklava ve bir tabak lahana sarması. Komşumuz Hayriye teyze adı gibi hayırlı bir yemeğe vesile olmuş, iftarda yemek hayali kuran biz talebelerin hayalini gerçekleştirmişti bilmeden. “Amcanız baklava almış, ben de sarma yapmışım. Az biraz da bize hazırladığım yemeklerden koydum. Afiyet olsun yiyin guzularım,” demişti sesi kalbimizi ve midemizi okşarcasına.

Bizlerse Hayriye teyzemiz minnet ve teşekkür duygularıyla dolarken Rabbimizin biz kullarına olan, hele oruçlu kullarına olan daha bu dünyadaki ikramlarına hayret ve hayranlıkla bakakalmıştık.

Hanife TEKER
Bir Ramazan Anısı

8-9 yıl önceydi. O kadar tatlı komşularımız vardı ki. İftara davet etmiş ve Ramazan menüsü, tatlısı, şerbeti derken ziyafet çekmiştik. Babamlar teravih için camiye gittiğinde zarif Nur ablam ve ailenin küçük kızı Neva özel misafirlerimiz olarak hala bizdeydi. Kimseyle kolay kolay iletişim kurmayan bir çocuktü Neva. Temas sevmezdi, özenliydi, adeta bir prensesti.

Annemin bir çocuğu güldürmek için çabalarken nasıl da çocuk gibi eğlendiğini o gün gördüm. Ramazan davulcusu edasıyla, maniler eşliğinde çocuk davulu çalmıştı evin içinde. Maske takıp Karagöz Hacivat tiyatrosu sergilemişti Neva için. Sanırım Ramazan deyince herkes kendi çocukluğunu hayal ediyor. Ben ise annemin çocukluğuna şahit olduğum günü seviyorum.

Mümine YILDIZ
Diyarbakır'da Ramazan

Diyarbakır'da, her yandan buram buram tarih fişkırın, kadim camilerle çevrili Suriçi'nde idi evimiz. Beşinci harem-i şerif kabul edilen Ulu Camii, Kurşunlu Camii, Nebi Camii, Hazreti Ömer Camii ve 27 Sahabe ile Halid bin Velid Hazretlerinin evladı Hazreti Süleyman'ın kabrinin olduğu Hazreti Süleyman Camii. Babam namazlarını Ulu Camii'de kılmayı çok severdi, şayet geç kalmamışsa mutlaka oraya giderdi. Ancak annem evimize çok yakın olan Hz. Süleyman Camii'ne çok bağlıydı ve her fırsatta oraya koşardı. Yârine bir an önce kavuşmaya can atan bir aşık gibiydi hali. Şimdi bile gözlerimin önünde görüntüsü; taş sokak ve uzun ince yolda etekleri uçuşup adeta havalanarak giden ve biraz sonra köşeyi dönecek olan mutlu ve cezbeli bir kadın.

Ben çocukken Ramazan yaz aylarındaydı. Diyarbakır alev alev yanardı. Yemek dert değildi, zaten onca sıcakta gözümüz yemeği görmezdi, susardık sadece, delice. Normalde evimizde tek çeşit yemek olurdu akşamları, bazen sadece bir çorba, ancak Ramazan ayında annem her akşama özenli bir yemek hazırlardı mutlaka. Dillere destan karnıyarık, Diyarbakır'ın meşhur ekşili yemeği Meftüne, yine ekşili etli dolma, tek tek dizip yerleştirdiği patlıcan oturtma ve daha nice...

Akşam ezanı yaklaştı mı, dam kova kova suyla yıkanırdı. Sıcak dam suyu adeta içine çekerdi fakat bir süre sonra ortalık nispeten serinlerdi. Sonra işin en zevkli kısmı gelirdi; babamın meraklı olduğu kilimlerden birini sererdik mis gibi dama. Sofra kurulur, çelik kaplara birbirinden güzel yemekler doldurulur ve ortaya konurdu. Patlıcanlı, meşhur Karacadağ domatesli, maydanozlu rengarenk yemeklerin yanına, genişçe bakır kaplarda buzlu cacık veya buzlu ayran. Ve bolca su. Elbette hepimizin gözü o bakır kaplardaki, içindeki buzun anbean erimekte olduğu suda olurdu.

Küçük ablam damın yüksekçe kısmına tünere, ufuk çizgisinde güneşin batışını takip ederdi. Bazen o kadar dayanılmaz gelirdi ki susuzluğu oturup ağlardı, neden gitmiyor güneş diye. Ortanca ablam en çok çalışan ablamdı, en susayan da oydu, "vakit olmuş işte, ne diye okumuyorlar ezanı, hocaların keyfine kaldık" der, kızardı. Annem çok müşfik bir kadındı zaten, babam ise celalliydi ancak ikisi de özellikle Ramazanda bir başka şefkatli ve sevecen olurdu. Gülüp geçerdi babam ablamların bu haline, annem ise bu anıları anlatmalara doyamazdı.

→ Sonraki sayfaya bakınız

Mümine YILDIZ
Diyarbakır'da Ramazan

Annem uzun uzun yemek yemezdi, zaten hiçbir zaman öyle biri olmadı, hep kuş kadar yerdı ve derhal yârine yani Hazreti Süleyman Camii'ne kavuşmak için yola düşerdi. Onun o neşesi, zevki, cezbesi, küçük bir kız olan bana da sirayet etmiş olmalı ki ben de yemeğimi hızla yer, coşkuyla, şevkle takılırdım peşine. Demir kapıyı kapatıp sokağa adıma attık mı, komşuların açık kapılarından, evlerin damlarından gelmekte olan çatal kaşık sesleri arasında uçar gibi geçerdik sokaktan. Surların içinde kestirme bir geçit vardı, oradan hızlıca Hz. Süleyman Camii'nin meydanına çıkardık. Annem önde ben arkada, annem önde ben arkada, minik çocuk adımlarım onun uçar gibi adımlarına yetişmeyince koşarak yakalamaya çalışırdım onu yol boyunca.

Annemin dili hiç durmazdı, hep mırıl mırıl bir şeyler okurdu. Cami avlusuna girince selam verir, salavat getirir ve her zaman en evvela orada yatan mübareklerin yanına gider, onlarla adeta karşılarındaymış gibi selamlaşır, konuşurdu. Tıpkı giderken vedalaşması gibi bir ritüeldi bu onun için.

Caminin daracık taşlık merdivenlerinden üst kata çıkardık. O zamanlar kadınlar kör odalara hapsedilmez, camilerin içinde yer alırdı. Haliyle kadınlar ve onların yanında yer alan çocuklar caminin büyümlü atmosferini teneffüs eder, manasını, kokusunu doya doya içlerine çekebilirlerdi. Şanslı çocuklardık.

Annemin ahretlikleri olurdu camii de. Zeytin, Meftune, Fatma, Güllü, Felek... Taş merdivenlerden çıkıp mis kokulu camiye girdiğimizde ahretlikleri hemen kalkar ona yer verirlerdi. Annem ahretlikleri ile buluşmasının, ben ise annemin ahretliklerinin kızları ile buluşmanın keyfini yaşardım. Şimdiki anneler gibi değildi o zamanki anneler, belki bir gözleri üstümüzdeydi ama bizleri serbest bırakırlardı. Biz istersek camii içinde, istersek avluda, istersek merdivenlerde olurduk. Bazen o kara taşlı, zifiri merdivenlerde korku hikayeleri anlatırdı içimizden muzır birileri, ama korkmazdık. Çünkü Süleyman dedemizi ziyarete gelmiştik ve burada güvencydik. Öyle bir hissi vardı ki orada olmanın, sanki Süleyman Dedenin kocaman bedeni avluda, üst katta, merdivenlerde her yerde idi ve hepimizi şefkatle çevrelemişti. Sanıyorum anneler de bu güven duygusunun içinde oldukları için bunca serbest bırakmıştı bizleri. Zaten eski zamanlarda güvensizlik bunca zihinlerimizi, kalplerimizi meşgul etmiyordu ki.

Sonra namaz vakti gelirdi, illa ki katılırdık biz de bir yerine. Evet, teravihin hepsine değil, dilediğimiz yerine. Bazen tam rükuda yine içimizdeki bir muzır komik bir hatırlatma yapardı ve gülme krizine tutulurduk. O kıkır kıkır gülmeyi tutmaya çalışarak ama habire titreyip sesler çıkararak da olsa namaza devam ederdik. Kimse bize gülmeyin demezdi, kimse kızmazdı, kimse namazı tam kılın, ya da şurayı şöyle yapın diye büyüklenmezdi. Sanırım bu yüzden hep sevdim camileri, hep iyi hissettim. Ve camii deyince Hazreti Süleyman Cami'ni, Ramazan deyince de annemi anımsadım, vesselam.

— Tuğçe Şifâ ZORLU
Seviliyorsan Sevebilirsin...

Ne zaman bu dünyaya ait olmadığımı unutsam, içimdeki çocuk tüm günü ağlamaklı geçiriyor.

Tökezleyeceğim bir taş koyuyor önüme mesela, tam takılıp düşecekken Allaah! Diyorum.

Allah...

Allah diyorum ve düşerken kaldıran, üşürken ısıtan Rabbim geliyor aklıma...

Takıldın mı? Vardır bi hikmeti... Sen yeter ki tökezlediğin taşı değil, seninle onu buluşturamı gör.

Gözlerim buğulandı mı, içimdeki çocuğu Mescid-i Nebevi'nin Uhud kapısından uğurlarım... Bir Ramazan umresinde hediye edilmişti burası bana... Bir Ramazan umresinde ağlamaktan bitap düştüğüm bir anda bir el uzandı omzuma; "Sevmek illa görmek ile mi olur? Yapma, görmedin diye aşka sırtını mı döneceksin? Sen görmeyi bırak da görülmeyi iste! Çünkü muhabbet yukarıdan aşağıya akar. Sevilirsen sevebilirsin... Şimdi gönlünü aç ve

3. Pencerenin önünde akşam namazını bekle... O pervaz ki, zamanı durdurur, zihnini susturur, kafesinden olursun..."

İçindeki çocuğu duyuyorum. Hem de 90'lar çocuğu bu... Bilmez ki eşsiz mısralarıyla seslenmeyi... Hangi şarkıyı dinlese Peygamberini (sav) hatırlar... Koca Mescidi Nebevi'de dilinde bir şarkıyla aşkını hürmeten sunar;

Sen Allah'ın bir lütfusun

Gözlerimin nurusun

Seni gören şifa bulur

Gel de gönlüm şifa bulsun

Seni seven aşkı bulur

Gel de gönlüm aşka doysun

Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed

Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed

Allahümme salli alâ seyyidina Muhammed ...

Zeliha SERT
Çocukluk Saflığı

Beş altı yaşlarındayken her gece “Beni de sahura kaldırım,” diye tutturup sabah gün ağardığında niye kaldırmadınız diye kıyameti koparıyordum. Annem ısrarla çok uğraştığımı fakat kaldıramadığımı söylüyordu, tabi bana anlatamıyordu.

Büyükbabamla babaannem ara ara bizde kalırlardı o yıl ramazanın da bir kısmını bizde geçirmek üzere geldiler. Büyükbabama başladım bizimkileri şikayete “Ben oruç tutmak istiyorum beni kaldırmıyorlar,” diye. Emir net “Kaldırın benim kızımı bu gece sahura, tekne orucu tutar.” O gece hala aklımda. Ispanaklı gözlemeler olmazsa olmaz kızılıcık şerbeti. Bir gözüm kapalı yiyip zaten açılmamış olan uykuma devam ettim. Sabah kalkar kalkmaz ev ahalisine kararımı açıkladım. “Tekne orucu değil tam oruç tutacaktım.” Kapı çaldı arkadaşlarım oyuna çağırırdı. Herkes kendi evinin önüne -el emeği göz nuru- paspasını serer apartman içinde komşuculuk oynardık. Gelen geçen paspasımıza basarsa da evine ayakkabıyla girilmiş hanım edasıyla kötü kötü bakardık. Zamanla apartman ahali bir balerin edasıyla paspaslara basmadan geçer; kenarda güya yemek yapan, çamaşır yıkayan bizlere “Kolay gelsin,” derlerdi.

Her çocuk gibi kendimi oyuna kapturdum, plastik çay takımlarına konan su görümlü çayı bir güzel içtim, ardından arkadaşımın annesi “Acıkmışsınızdır,” diye bir tabak kuru fasulyeyi önümüze koydu onu da bir güzel yedik. Karnım doyunca aklım başıma geldi “Ben oruçtum,” diye ağlamaya başladım. Ortalığı ayağa kaldırmıştım “Oruç tutacağım,” diye, şimdi ne diyecektim bizimkilere? Hem bir daha sahura kaldırırlar mıydı hiç?

Mahcup bir edayla kapıyı çalıp eve girdim. Büyükbabam camiye gitmişti. Annem “Ne oldu kavga mı ettiniz?” diye sıkıştırınca “Orucumu bozdum,” diye bir daha ağladım. Annem gülüyor “Ben sana dayanamazsın demedim mi?” diye. Haklı gururla mutfağa iftar hazırlığına girdi.

Büyükbabam camiden gelir gelmez kucığına alıp “Ne oldu benim kızım?” dediğinde her şeyi bir çırpıda anlattım. “Üzülme sen, su da kuru fasulye de oruç bozamaz,” dedi. Koşa koşa mutfağa gidip iki elimi belime koyup anneme “Benim orucum bozulmamış ki ben yarın da tutacağım,” dedim.

Daha sonra hatırladığım o yıl bu şekilde pek çok oruç tuttuğum.

Rabia Rümeysa BAYRAM
Ramazan Anısı

Çocukluğumdaki Ramazan ayının unutamadığım anılarından; çocukluğumu geçirdiğim bahçeli evde her iftar sonrası mahalledeki teyzelerin teravih kılmaya bize gelmesi... Namaz sonrası soba üzerinde kocaman çaydanlıklar, bardaklardan yayılan limonlu çayın mayhoş kokusu, hala evimizde sakladığımız büyük bir halı boyutunda seccadeler ve teravih arasında okunan salat;

Salatullah Selamullah Aleyke Ya RasulAllah

Salatullah Selamullah Aleyke Ya HabibAllah

Salatullah Selamullah Aleyke Ya Nebiyallah

Bu salavat okunurken biz de mahalledeki arkadaşlarımla en arka saftan dâhil olurduk.

Çocukluğumda, Ramazan yaklaştıkça o üç ayların başlangıcı ile ramazanın manevi hissi gelir, otururdu içimize. Çevremde gördüğümüz farklı inançlardan ailelerde vardı. Her neye inanırlarsa inansınlar saygı duyarlardı ve bu saygı çerçevesinde hareket ederlerdi. Bu çok zarif olan davranış, insanlığın önemini öğretti bana. İçinde saygıyı, sevgiyi, merhameti yitirmemiş insanlığın... Herkes ramazan ayını nasıl geçireceğini, nasıl daha iyi değerlendireceğini düşünürdü. O mübarek ay geldiğinde ise birkaç gün öncesinden ağırlanacak bir misafir gibi karşılama töreni başlardı. Ev temizliği ile başlanır yiyecek içecek hazırlıkları ile taçlandırılırdı. Yapılan temizlik şevkle yapılır, yorgunluğun üstünde durulmazdı. Yemekler sevgiyle, muhabbetle hazırlanırdı. Aile bireyleri daha hoşgörülü, anlayışlı olurdu. Ha bu arada yakın çevremizde yoksul, ihtiyaç sahipleri de gözetilir elden gelen yapılırdı. Bu sayede evin huzuru ve bereketi de artardı. İlk gün heyecanı ile daha davulcu gelmeden sahur için uyanırdım. Çocukken gece kalkıp televizyonda ramazan programları eşliğinde ailecek sahur yapmak, annemin özellikle az yediğim için iştahımı artırmak adına sofrayı çeşitlendirmesi çok keyif verirdi bana.

İlk orucumu bir büyüğüme vermek ve karşılığında hediye, para almak teşvik edici olmasının yanı sıra özgüvenimi de artırır. İlk oruç babaanneme hediye ettim. Rahmetlik ileriye dönük düşünmüş olacak ki bana battaniye vereceğini söylemişti. Yüzümde anlamsız bakışlar ve sessizce kabulleniş. Ertesi gün anneanneme verdim (ilk oruçlar bitmiyor tabii ☺) rahmetlikte Borcam set almış. Yine anlamsız bakışlar ve sessizlik. Sırayla devam ediyordu serüven ve dedelerim de harçlık verirdi. Hoş, para harcamayan ben ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Muhtemelen kavanozdan yaptığım kumbarama atmış veya anneme vermişimdir. Eskiden kıyafetler zor temin edildiğinden elbise alınmıştır muhtemelen. O zamanlar anlamsızdı ama şimdi o kazandığım oruçluklarımı anarak ve severek kullanıyorum.

Bizim için ramazan, yemek davetleri demektir. Akrabalar sıra ile davet edilir, birlikte iftar yapılırdı. En güzeli o dört büyüğüme -babaanne, anneanne ve dedeler- bir arada olmaktı. Muhteşem birliktelik, bir çocuğun huzur içinde geçireceği en kıymetli zamanlardır. Teravih namazları bayanlar evde, erkekler camide kılar ve bol bol dualar edilirdi. Babaannem hatim ederdi, yanında büyüdüğüm için de her hareketi modeldi. Dışından okurdu duasını. Bağışlarken efendimizden başlar tüm peygamberleri de eklerdi. Yakın akraba, aile efradını da unutmazdı. Yavrularımın yavrusunun yavrusuna, der ve en son kendi ruh hanesine yollardı. "Arkamdan dua edecek olur olmaz dünya hali, kendim için de ediyorum." derdi. O zamanlar pek kavrayamazdım ama şimdi bende aynı şekilde sıralamayı yapıp kendi ruh haneme yolluyorum. Velhasıl böyle birikimli bir ailede olduğum için hep şükrederim.

Bayram yaklaşırken çocuk olarak en sevdiğim kısım bayramlık alınmasıydı. Ben şanslı bir çocukluk geçirdim. Dedelerim mutlaka bayramlık alırlardı. İki tarafta belli bir miktar para verir tüm torunlarını düşünürlerdi. Herkes gider beğendiği bayramlığı alırdı. Ama anacım elleriyle mutlaka kıyafetler örerdi. O vakitler kış aylarına denk geliyordu ramazan. Bizler bayramdan bayrama alınan kıyafetlerimizi severek ve değer vererek kullanırdık. Çocukluğumun ramazanı unutulmaz anılarla dolu. Ben de kendi çocukluğum da yaşadıklarım kadar olmasa da evlatlarıma bu heyecanı, ramazanın değerini ve önemini yaşatmaya çalışıyorum.

Nazife YALÇIN SELÇUK

Bir Anı

8 yaşındaydım. Bir aile dostumuz iftara davet etmişti. Davet edildiğimiz ailenin çocuklarıyla oynarken, evin babaannesi yanımıza geldi. “Kim bugün oruç tuttu?” diye sordu. “Ben oruçluyum,” dedim. “Seni sırtımda taşıyacağım,” dedi. Beni evin içerisinde sırtında gezdirdi. Çok komik ve eğlenceliydi. Sonradan öğrendim ki oruç tutan çocuğu sevindirmek için böyle âdetleri varmış.

Seda BAYRAK DURGUT
Bayramlık

Yeni mayalamıştı yoğurdu annem. Kesin artık tamamdır, deyip açtım sıkı sıkı sarıp sarmaladığı örtüyü. Çarşaf gibiydi yoğurt, kaymak gözlerimin önündeydi. Hemen kaşığı alıp daldırdım bembeyaz deryaya. Ağzımın suyu da tencereye aktı galiba. Örtüyü geri sarmam lazım tencereye, annem kesin anlayacak ilk bakışta. Koridorun öbür ucunda bekleyeyim de terlik denk gelmesin bir tarafıma. En iyisi sokağa çıkayım usulca, nasılsa iftara yelkenler iner suya.

“Koskoca kız oldun ya hu teknelik halin mi kaldı!?” Hah, bir sen eksiktin amca oğlu. Dur hele bir, gaz verme millete. Çocuğum ya işte, daha tek başıma karşıya geçemedim bile. Eminönü’ne mesela. Balık ekmek kokusunu çekemedim içime. Büyüme demek İstanbul’un bir yakasından öbür yakasına “yalnız” geçmek derdin ya sen...

Yalnızlık, lugatlerde sayende yeni bir mânâ kazandı be amca oğlu. Yalnız gittin bilmediğim bir âleme. Anlamadım başı sonu nere...

Arefe gününü senin yüzünden unutamadım. Arefeyle giderdi bazıları cennete...

Evin erkekleri ayakkabılarını giyyordu kapıda. Namaza gideceklerdi topluca. Bir çift kaldı yalnızca, boyası gelmiş, topuğu çignenmiş... Giyen olmadı onları, öyle durdular masumca.

“Koskoca kız oldun ya hu, ağlama artık!” derdin görseydin beni o sabah. Ağlamıyordum aslında, bayramı kutluyordum. Kulağımda bir ses : “Küllü nefsin zâikatül mevt.” Anlamıyordum... Beyaz rугanlarımla mezarına koşuyordum.

Esmâ Beyza ARSLAN
Dostluk Hiç Sönmeyen Parlak Bir Yıldız

-Gitmeli miyim?

-Sence gitmeli miyim?

Dedesi; saksıya sığmayan sardunyaları çıkarmış, köklerini zedelemeyen dal dal ayırıp toprağın üstüne sıralıyordu. Son dalı bırakıp torununa baktı. Bal rengi gözlerindeki hüznü görebiliyordu. "Cevabı kendin bulmalısın bal gözlüm. Kalp kırıklığının üstesinden gelmeyi, sevdiklerinle yoluna nasıl devam edeceğini kendin öğrenmelisin, ben ancak yoluna ışık tutabilirim senin." aklından geçirdiği cümle dudaklarından dökülmedi. Tekrar işine döndü, yan yana dizdiği saksıların topraklarında küçük çukurlar açtı. "Bismillah Allahümme Ya Vedûd, can verdiğin bu dalı sen büyüt," diyerek her bir dalı bir saksıya yerleştirdi.

-Kalbimi kırdı dede, hem de kaç yerinden. Sonra da bir şey olmamış gibi beni iftar yemeğine davet etti. Sen olsan gider miydin?

-Peki kalbini kırdığını biliyor mu hem de kaç yerinden kırdığını?

-Biliyordur elbet ama önemsemiyor.

-Söyledin mi ona kırgınlığını?

-Söylemedim, kendi anlasın.

- Belki de farkına varamadı. Arkadaşının seni üzdüğünü hiç söylememiştin şimdiye dek. Demek ilk iftarında sen yanında ol istiyor. Ne güzel bir anı olur ikiniz için, yıllar geçse de unutmazsınız.

- Biliyorsun en iyi arkadaşım o benim, birlikte oynarız her zaman. Ne yesek paylaşırız, bisiklete bineriz. Bana bisiklete binmeyi o öğretti. Bisikletim yoktu geçen yaz, onun kırmızı bisikletini sırayla sürmüştük.

- İyi bir dostlukmuş sizinkisi, anlattıkların kalbinin kırıklarını biraz iyileştirmiştir bence. "Akşam olunca göğe bak, bir yıldız seç sonra ona üzüntünü anlat. Eğer yıldızın ışığı sönerse arkadaşın seni bilerek incitmiştir. Yıldızın ışığı sönmezse seni bilerek kırmamıştır," derdi ninem. Sen de deneyebilirsin, akşam olunca gökte seçtiğin yıldızın kalbinin kırıldığını anlat, eğer sönmezse yıldızın ışığı, arkadaşın bilerek kırmamıştır seni.

-Sahi mi dede, peki anlattığımda yıldızın ışığı sönerse ne yaparım ben, arkadaşımı bir daha görmeyeyim mi?

-Olur mu canım insan arkadaşından bu kadar çabuk vazgeçer mi? Konuşmaya karar verdiğinde söylersin ona hissettiklerini. Eminim sana bir cevabı olacaktır.

-Ona ramazan hediyesi alayım dede. İftara gittiğimde veririm çok sevinir. Olanları anlattığımda yıldızın ışığı sönmez bence. Bisikletine takacağı renkli yıldızlar almak istiyordu. Onlardan alayım, ikimizin bisikletinde aynı yıldızlar olsun.

Sardunyaları saksılara dikmeyi bitiren dedesi tutulan belini doğrulturken torununun bal rengi gözlerine baktı yeniden. Gözlerindeki hüznün yerine dostluğun sevinci dolmuştu.

-Hadi öyleyse, hazırlanıp çıkalım. İkinci ezanı okunur birazdan, bahçedeki işimiz bitti. Beraber camiye gideriz, namazımızı kılarız, renkli yıldızları alırız. Bir de çilekli pasta alsak en sevdiğinden.

-Harika olur, ikimizin de en sevdiği şey çilekli pasta. Dede, akşam anlattığımda yıldızın ışığı sönmez değil mi?

-Sönmez, sönmez hiç merak etme kalbinizdeki sevginiz sönmedikçe parlamaya devam eder seçtiğin yıldız.

Rahat bir nefes alan torununun uzattığı küçük elini tuttu. Aklından geçen "Gökyüzünü yıldızlarla süsleyip küçük kalplerin ümit ışığını söndürmeyen Rabbim, sana şükürler olsun." sözleri bu kez dudaklarından döküldü.

Alışkanlık edinmek istediğimiz davranışlar arasından doğru bir seçim yapmak ve kendimize rota oluşturmak için nedenlerimizi ve ihtiyaçlarımızı dikkate almamız gerektiğini önceden kaleme almıştım. Eğer hangi davranışı rutin bir düzenle uygulamak istediğimize karar verdiksek ilk adımı tasarlamaya hazırız demektir.

Sanıyorum ki bu noktada üzerinde düşünmemiz gereken öncelikli konu zaman olmalıdır. Birçoğumuzun bir rutine başlarken yaptığı genel hata, o işi yapacağımız zaman dilimini ve süreyi belirlememektir. “Fırsat bulduğumda bunu yapacağım” cümlesi hileli bir tuzaktır. Fırsat bulmak ve davranışla yüzleşmek istemeyen zihnimiz aylardır bizi bekleyen değersiz ve oyalayıcı işlere yönelmek isteyecektir. Tam düzenli bir saat belirleyemsek bile kahvaltıdan hemen önce, ders bittikten hemen sonra, yatmadan önce gibi daha genel zamanlar da belirleyebiliriz. Burada bir keşif yapmamız gerekir. Çünkü her insanın biyolojik saati, davranışa farklı bir zamanda uyum sağlayabilir. Zaman diliminizi başkalarının rutinlerine göre belirlerseniz zorlanabilirsiniz. Genellikle sabahın erken saatleri daha bereketliken bazı insanlar günün ortasında daha aktif ve verimli çalışabilir. Kimileri için ise akşam veya gece saatleri idealdir.

O davranışa ayıracağımız süreye gelince, aşamalı olarak artırmak o işin yapılabilirliğini görmemiz açısından önemlidir. İlk birkaç gün sadece 2 dakika olan uygulama süresi zamanla 5-10-15-20 dk. olarak yavaşça artırılabilir.

Bir örnek ile ilerleyelim. Diyelim ki kitap okumaya başlamak istiyoruz. Daha önce böyle bir rutinimiz yoksa uzun soluklu bir roman yerine kısa hikâyeler içeren bir kitap tercih edip günde sadece bir hikâyeye okuyarak başlayabiliriz. Keyif alsak ve devam etmek istesek bile ilk gün için bununla yetinmeliyiz. Bu tempo ilk günden bizi yıldırmayacaktır. Yürüyüş yapmaya karar verdiksek günde 100 adım gibi küçük bir hedefle yola çıkmalı, daha sonra binlere on binlere doğru ilerlemeliyiz.

Mekân konusu da önemlidir başlarken. Bazı insanlar bir davranış için sürekli aynı mekânı kullanmaktan hoşlanır. Her zaman aynı köşede duran okuma koltuğu cazip gelebilir. Ya da yürüyüş yapacağı güzergahın her gün aynı olması rahatsız edici değildir. Oysa evin içinde yürüyerek kitap okumaktan keyif alanlar da vardır, kız kardeşim gibi. Her ne kadar anlayamıyor olsam da kendisinin heyecanlı bir serüvende olduğu fark ediliyor. Oturarak okuduğunda yorulduğunu ve ayakta sesli okuma yaptığında biriyle konuşuyor hissini yaşadığını söylüyor. Burada yine kendimizi keşfetmemiz gerekecektir.

Sonuç olarak bu yolculuğu kendimize dair bir araştırma gibi düşünebiliriz. Hangi saatlerde daha çok verim alıyoruz? Hangi mekanlar bizim için daha uygun? Burada dikkatimi dağıtacak bir unsur var mı? Bu kadar süre vermek benim hayatımda neyi değiştiriyor? Bu tip soruları cevaplamaya çalışırken zaten ilk adımları atmış olacağız. Bu deneyimlerimizi not almak, daha sonraki adımlarımız için de faydalı olacaktır.

Nazife YALÇIN SELÇUK Sevginin Dili Vardır

Muazzez Hanım çok maharetli bir aşçıydı. Sabahları gün doğmadan kalkar, ütülü elbiselerini giyer giymez yanıma uğrardı. Her sabah başımı şefkatle okşar ardından aceleyle evden çıkardı. O evde olmayınca her şey anlamsız gelir, zaman dururdu sanki. Akşamları dönüşünü heyecanla beklerdim. Kulağım kapıda, karşı komşudan önce gelsin diye dualar ederdim. Onun homurtusunu tek başıma dinlemek canımı çok sıkardı. İstisnasız her gün söylene söylene çantasını karıştırır, sonunda anahtarını bulup oflaya puflaya girerdi içeri. Muazzez Hanım öyle miydi? Eve yaklaştığı an çantasından anahtarını çıkarır, kapıya gelince şak diye açar, şen şakrak sesiyle selam vererek adım atardı içeri. Onun gelişiyle bayram ederdim. Bu halimi bilir hemen yanıma gelip hatırlarını sorardı. Ben de sessizce gün boyu neler yaptığımı anlatırdım. Güler yüzüyle gözlerimin içine bakardı. Hep güzel sözler söyler bazen şarkılar mırıldanırdı. Böyle mutlu olduğumuz bir gün karşı komşunun yine kendi kendine söylenmeleri duyuldu. Bu kez homurtular bitecek gibi değildi. Muazzez Hanım dayanamadı, kapıya koştu. Karşı komşu çantasının altını üstüne getirirse de anahtarını bulamayınca sinirden deliye dönüp, eli ayağı titremeye başlamış. Muazzez Hanım'ın gönlü elvermeyip, onu eve buyur etmek zorunda kalmıştı. Komşu içeri girdiği an bir kasvet sardı ortalığı. Başladı taramalı tüfek gibi konuşmaya. Canım Muazzez Hanım sadece kafasını sallıyor, dinlemekten hoşnutmuş gibi yapmaya çalışıyordu. Ben onu tanırım. Ulu orta muhabbetleri sevmez, karşılık verecek tek kelime bulamazdı. Komşu hiç oralı bile değildi, konuşmasına hızla devam ediyordu. Bir ara “Küllük getir de, benim adam gelene kadar iki çekeyim.” demesin mi? Muazzez Hanımın sabrını zorluyordu ya, hayırlısı. Sinirden deliye dönsen de, bana laf düşmez diyip susuyordum. Muazzez Hanım öylece kalakaldı, duymazdan geldi, eli ayağına dolandı. Neyse çok ısrar etmedi de Allah'tan konu kapandı gitti. Kadın dur durak bilmiyor, konudan konuya atlıyor, herkes hakkında atıp tutuyordu. Bir ara kendimden geçip, boynumu büküverdim. Fark etmiş olacak ki, bakışlarını bana çevirip, “Ne anlıyorsun şu çiçekten bilmem. Ağzı yok, dili yok at gitsin demez mi?” Ah! Şu minicik kalbime sanki oklar saplandı. Geldiğinden beri ağzımı açmayan Muazzez Hanımcım “Ne münasebet” diyerek susturdu onu. Meğer beni ne çok severmiş. Neyse ki, o anda komşunun beyi geldi de kadın koşar adım evine gidiverdi. Öfkesi azalan Muazzez Hanım, beni kucığına alarak evde gezdirmeye başladı. O günden sonra bir daha karşı komşunun içimi karartan homurtusunu duymadım. Şimdi yerim arka odanın en güzel köşesi.

Fatma Zehra BOYALI
Kimse Bu Kadar Sevmemeli

Geçenlerde birbirinin kopyası olan diziler arasından sıyrılmayı başarmış o masum, çok pardon malum diziyi izliyordum. Ekran başına en çok kilitleyen yapımların aslında birer edebi eserden uyarlanmış senaryolar olduklarını düşününce herkesi bağımlısı yapması da gayet normal. Hani anneleri sebebiyle çocuklukları epey bir travmatik geçmiş kardeşlerin bulunduğu yapım. Orada baba karakteri önceki evliliğinde kaybettiği karısı ve oğlunu o kadar sevmektedir ki şu anki ailesine ne ilgisini ne sevgisini veremez ve bunu yıllar sonra itiraf eder.

Yine bir bölümde kızıyla arasında geçen diyalogda kendini kastederek “Kimse bu kadar sevmemeli, böyle sevince başka hiç kimseye kalmıyor” demişti. Geçmişe saplanıp kalmış bir adam, ne acı. Bana bugünü çağırırdı. Türk tarihine hayran, Türk milletinin oldukça yüceltiildiği bir ailede büyümüş ve milletiyle gurur duyan biri olmama rağmen bu kadar geçmişe saplanıp kalmak bana tuhaf geliyor.

Bugüne ait meselelerde yapılabilecek işlerden, dünyadaki gelişmelerden konuşulurken bir bakıyorsunuz birileri şanlı tarihimizden, merhum âlimlerimizden, ilk icatların, keşiflerin Türk İslam dünyasında yapıldığından bahsediyor. Elbette tarih konulu bir tartışmada kıyaslamalar ve bu tür örnekler olabilir ancak bugünü güçlü çıkarmak için dünün eteğine saklanmak pek de gururlu bir tablo çizmiyor. Ben atalarımızı, konfor alanının dışına hiç çıkmadan, hiç üretim yapmadan, elini taşın altına koymadan “bizim şanlı tarihimiz...” diye övünürken tahayyül edemiyorum. Bu halde övgülerimiz, hayranlığımız icraatlerimizin yanında birer gökdelen gibi kalıyorsa gelecek nesillerin hayırla yâd edeceği geçmişinde yer alamayacağımız kesin.

Mevlânâ'nın bir sözü vardır “Aptalın sevgisi ayının sevgisidir; kini sevgidir, sevgisi kindir.” der hazret. Sözü söylemedeki muradı tam bilemiyorum ancak bahsettiğim konuyu çok güzel anlatıyor kanaatindeyim. Sadece düşmana galebe çalmaya ya da gücün tarafında olmaya dayalı bir sevgi, insanla hayvanı birbirinden ayıran şuurun tezahürü olamaz. Dolayısıyla sürekli geçmişin gölgesinde serinlemek de ne kadar gerçek ya da şuurlu bir sevgidir düşünmek lazım. Montaigne Denemeler’inde “Ruhun değeri yükseltilirken çıkmasında değil, düzenli olmasındadır.” der. Bu pencereden bakıldığında gözü kara bir aşkla sevdiğimiz tarihimizde hangi başarılar elde edildiyse, hangi krizlere ne tür çözümler getirildiyse ve hangi durumlarda muvaffak olunduysa bununla önemli ölçüde ilgilenip sürdürülmesinin; Montaigne'nin sözlerini doğrular nitelikte sadık bir sevgi olduğunu düşünüyorum.

Esmâ Beyza ARSLAN
On Dirhem Gümüş Paranın Bereketi

İsmi bilinmeyen ama etkisi hayatımızdaki prensiplere dokunan pek çok Sahabe vardır. Bazen ölüm acısına gark olmuş bir kadının, bazen öfkesini kontrol edemeyen bir gencin, bazen de ufacık yaşında bir evin hizmetini görmek zorunda kalan küçük bir kız çocuğunun başından geçenler, Peygamberimizle kesişen yolları bize rehber olur.

Marifet; “Ben onun yerinde olsaydım ne yapardım, ona nasıl davranırdım, Rabbimin rızasını nasıl kazanırdım?” sorularını kendimize sorabilmektir. Peygamberimizin elindeki on dirhem gümüş parayla kendisine bir giysi satın almak için pazar yerine gidişiyile başlayan rivayet, buna örnek teşkil edecek olaylardan biridir.

Peygamber efendimiz (s.a.v.) cebinde on dirhem parayla giysi almak için pazar yerine gider, bir satıcıdan dört dirheme bir giysi alır. Elinde gördüğü gömleği beğenen bir yoksulla karşılaşır.

- Ey Allah'ın Resulü, o gömleğe çok ihtiyacım var, onu bana verir misin? der.

Peygamberimiz gömleği yoksula verir. Dört dirheme bir elbise daha alır. Dışarıya çıkınca küçük bir kızın ağladığını görür. Telaşla korkuyla bir şeyler aramaktadır. Yaklaşıp, neden ağladığını sorar. Çünkü Allah Resulü rastladığı hiçbir çocuğa arkasını dönüp gitmezdi, neşe yerine kaygıyla dolmuş bir çocuğu asla yalnız başına bırakmazdı.

- Efendim bana un almam için iki dirhem vermişti. Parayı kaybettim, bulamıyorum, der küçük kız. Peygamberimiz son kalan iki dirhemi de bu kızcağıza verir. Fakat kız ağlamaya devam eder.

Peygamberimiz;

-Kaybettiğin iki dirheme kavuştun. Hâlâ niçin ağlıyorsun? Diye sorar.

-Eve geç kaldım, bana kızacaklar, korkuyorum, deyince Peygamberimiz küçük kızın elinden tutar, onun çalıştığı eve kadar birlikte giderler. Selam verip kapıyı çalar. Ev sahibi kapıyı açar, büyük bir sevinçle;

-Ya Resulallah seni evimizde görmek ne büyük şeref, der.

Peygamberimiz küçük kızı göstererek;

- Geç kaldığı için ona kızmanızdan korkuyordu sakın onu cezalandırmayın.

Şaşkınlığını üzerinden atamamış ev sahibi cevap verir.

-Ey Allah'ın elçisi! Senin evimizi onurlandırmaya sebep olduğu için şahit ol ki onu azat ediyorum artık özgürdür.

Sevgili Nebi ellerini açarak Allah'a şükreder.

- Allah'ım, şu on gümüş ne kadar bereketliymiş. O parayla bana ve bir fakire gömlek giydirdin, bu kız çocuğunu sevindirdin ve özgürlüğüne kavuşmasını sağladın.

Rivayet edilen bu hadisede bakmayı bilen gözlere çokça nasihat bulunmaktadır. On dirhem gümüş paranın Peygamberimizin anlayışıyla bereketlenmesi başlı başına bir kıssadan hissedir bizler için. Başka bir açıdan değerlendirdiğimizde; o günün toplumsal şartlarında çocuk işçi olarak çalışmak zorunda kalan küçük bir çocuğun derdiyle dertlenmektir. O kız çocuğunun nezdinde peygamberimiz bizlere önemsemediğimiz ikincil sorumluluklarımızı hatırlatır. Bugünün deyimiyle sosyoekonomik açıdan dezavantajlı çocuklara, layık olduğu özen ve sevginin gösterilmesini, toplum dinamiklerini sarsmadan güzel bir üslupla anlatır ve statüsü ne olursa olsun çocuklara verilen değer kalıcı olmasını sağlar. Güzel üslubu ve örneğiyle tüm bunların, dini bir zorunlulukla değil gönüllülük esasıyla yapılmasını sağlar.

İsmi bilmediğimiz bu çocuk sahabenin parasını kaybettiği o gün, peygamberimizle karşılaşınca hayatının en mutlu gününe dönüşmüştü. Bu rivayeti okuduktan sonra çevremizdeki çocuk yaşta çalışanlara karşı bizim ne gibi sorumluluklarımızın olduğuna dair tefekkür etmek ve icraata geçmeyi başarmak da bu günü bizim en mutlu günlerimizden biri kılacaktır.

Hanife ARTAR YALÇIN
Oğul

Pencereden esen meltemin yanaklarını okşayışıyla uyandı ak saçlı kadın. Baş ucundaki perdeyi aralayıp ufka doğru baktı. Ağaçlar yeşermiş, yapraklar öyle coşmuştu ki aşağıdaki köy manzarası görünmez olmuştu. Dut ağacındaki bülbül, güle olan aşkını haykırıyordu her seher vakti olduğu gibi. “Ne garip şu dünya,” dedi yataktaki yaşlı adam. “Dutlar olgunlaşınca bülbül susacak. Gül hasret kalacak bülbülünün sesine.”

Onlar da gençlerdi bir zamanlar, bülbülle gül misali severlerdi birbirlerini. Utangaç yüzleri al al olur konuşurken bile bakamazlardı gözbebeklerine. Aileleri razı olmuş evlenmişlerdi düğün dernekle. Çok geçmeden yine böyle bir bahar gününde oğullarını emanet yollamıştı Yaradan, bu çiftte. Boğazından haram lokma geçirmemiş namerde muhtaç etmemişlerdi tek evlatlarını. Okusun, büyük adam olsun diye varlarını, yoklarını dökmüşlerdi önüne. Zaman geçmiş, devran dönmüş oğlan fakülteyi kazanmıştı şehirde. Ne çok sevinmişlerdi kurban kesmişlerdi okula başladığı ilk günde. Âlimden zâlim, zâlimden âlim doğarmış ya bazen. Gelin görün ki bu oğlan karışmıştı ipsiz sapsızların içine. Ne gözü yaşlı anacığını ne yaşlı babasını dinlemişti. Kasabanın büyükleri bile genci yola getirmeye çalışmış, dinletememişlerdi bir kelimelerini bile. Günlerden bir gün kadının yüreğinde bir sıkıntı vuzuh oldu, sığamadı eve, köye. Akşam olmadan kapıda jandarma belirdi. Oğlan elini kana bulamış atılmıştı mapushaneye. Ağlasa, sızlasa ne fayda geçer miydi ahla vahla yirmi sene? Ömür yeter miydi bu acıyı çekmeye? Derdi veren dermanını da verir, diyerek yaşamışlardı işte senelerce. Herkes kucağına torununu torbasını alırken bu iki dertli ihtiyar, hapishaneden gelen mektuplara sarılıp uyumuşlardı gecelerce.

Her gecenin bir sabahı, her kara günün bir sonu vardı elbet. Bugün oğulları olmadan son uyanışlarıydı. Bülbülü onsuz dinledikleri son bahardı. Gelmeyin, demişti, beni karşılamaya. Okuldan döner gibi geleceğim yanınıza. Gün bugüdü. Hasret bitmişti, vuslat çok yakındı. Yemekler masanın üzerine dizildi, tatlılar şerbetlendi, bahçeden koparılan papatyaların rayihası evin her yerini sardı. Öğle ezanı okundu, namazlar kılındı ve kapının tokmağı çaldı. Anne fırladı, koştu kapıya. Sarıldı, karşısında mahcup gözlerle bakan oğluna. Bülbül sussa kime ne, asıl şimdi gelmişti bahar yuvalarına.

Güneş batmaya yüzünü dönerken, boğazımda susuzluğun verdiği kurumayla orucumu iliklerime kadar hissediyordum. Bir gün erken kavuşabilmek için alelacele hazırlanıp, birkaç saat uzaklıktaki aileme sürpriz yapmayı planlayarak yola koyuldum. Radyoda “Eski Ramazanların ve bayramların güzelliğini” anlatan o nahif ses yalnızlığımı paylaşıyordu. İçimden “Yine mi eski günler, geçmişe takılı yaşıyorlar,” diye söylenirken araba sağa doğru çekmeye başladı.

Biraz önce duyduğum sesin anlamıyla yüzleşmek için yedek lastiğin nasıl takılacağını düşünerek yavaşladım. Şehre yeni girmiş bahçeli evlerin aydınlık çehresi içimi ferahlatıp güven telkin ediyordu. Elime krikoyu aldım ve yedek lastiği takmak için kolları sıvadım. Canhıraş uğraşırken az ilerdeki evin oğlu bana yaklaşarak “Abla sen bizde dinlen. Ben lastiği değiştiririm,” diyerek elimden krikoyu aldı. Ardından annesi yanımıza yaklaşarak “Kızım, oğlum halleder. İftara az kaldı, bu akşam birlikte iftar yapalım. Başka misafirlerim de var. Sıkılmana hiç gerek yok,” diyerek koluma girdi. Ne diyeceğimi şaşırılmışım, yabancılığın verdiği sıkılganlıkla elim yüzüm kızarılarak çevremi uzun uzun inceleyerek evlerine girdim.

“Muazzez Hanım, senin gibi ben de tanrı misafiri buldum,” diyerek neşeyle tanıştırdım Muazzez Hanım’la. Kısa boylu, otoriter, vakur duruşlu tam bir Osmanlı hanımefendisiydi Muazzez Hanım. Yıllar önce iki hanım da eşlerini kaybetmişler. İkişer çocukla yaşam mücadelesi verirken tanışmışlardı. Birbirlerinin elinden tutup hayata sımsıkı sarılmışlar. Muazzez Hanım, hem babadan hem eşinden kalanlarla hayır yapmayı çok sever, mübarek Ramazan ayı boyunca da evinde kendi gibi dul hanımları ve çocuklarını yatılı misafir edip, aziz misafirlerinin etrafında pervane olurmuş.

İftarı yaptıktan sonra veranda da -yasemin çiçeklerinin büyüleyici kokusuyla içilen çayın yanında tadına doyumaz muhabbeti koyulaştı iki eski dostun. “Ne güzel okurdu Hafız Kambur dedem Kuran’ı. O sıcakta peş peşe üç hatim sürerdik de kimsenin gıkı çıkmazdı.” Tatlıları ikram ederken evin kızı “Bize her yıl iğne oyası namaz örtüsü yaptırırdın Muazzez Teyze. En güzel elbiseleri de giydirdirdin, biz de süzüm süzüm süzülürdük mukabelelerde. Ceplerimize konan iftariyeliklere mi sevinelim yoksa gösterilen sevgiye mi bilemezdim.” Mahcup edayla kızaran yüzüyle “Ne güzel, ne tatlı günlerdi o günler, acımı üzüntümü alır çok uzaklara götürürdünüz,” diye gözleri uzaklara daldı.

Telefonumun çalması ile o sevgi dolu iklimden ayrılarak gerçekleri hatırladım. Yola çıkacağımı son anda kardeşime çıtlatmışım. Telaşlarını dindirerek “O kadar güzel bir hikâyeye tanıklık yapıyorum ki...” diyebilirdim. Bana ruhlarının güzelliklerini bu bahar akşamı gibi fısıldayan dostlarla vedalaşıp yola koyuldum. Radyoda yine aynı naif ses eşlik ederken düşünceler içinde yolun kalan kısmını almaya devam ettim.

Eskilerin ruhu yaşanmışlıklarındaydı. Yaşayarak hayata renk ve ahenk katıyorlardı. Beni bulan bu hikaye bazen bir çay bardağının dumanında bazen de bir tekerleğin patlamasında bekliyordu. Yaşamaya niyet edip, ruhları olan Ramazanlara ve bayramlara ulaşmak ümidiyle...

Seda BAYRAK DURGUT
Misallere Yolculuk

Kalemi her elime alışımında kağıda dökülüp kalbimdeki kilidi açan kelimeler, her sabah aynı dalın ucundan selam vererek o ümitvâr notalarını huzursuz gönüllere savuran serçeler misali...

Ahenk ve sır dolu harflerin sayfalara bıraktığı izler, çiçek çiçek dolaşıp görevini mükâfat beklemeden yerine getiren arılar misali...

Bazen bir ziyâ vurur gönlüne, başını kaldırıp bakarsın canlanır ruhun, özüne dönersin günebakanlar misali...

Ya da bir yağmur yağar hüznüne ferahlarsın, çatlamaş yaraların kapanır, suya doymuş topraklar misali...

Bazen mevsimler değişir ruhunda solarsın, üşürsün, titrersin... Sonra güneşin doğuşunu seyredip, karanfilin kokusunu çekersin içine. Deniz kıyısında oturup martılara selam verirsin, sıcak simidin çırtısını duyarlar belki de. Dayanamaz koparıp atıverirsin önlerine...

Ya da “Merhaba Ağustos Böceği!” dersin. Eşsiz şarkısına kulak verip, kısacık hayatına onun gibi azimle, aşkla, şevkle devam edersin...

Ve “iyi ki varım” deyip şükredersin ahvâline...

Apartmanımıza yeni taşınan, işyerimize yeni gelen birine yaşadığımız yerin ya da bulunduğumuz ortamın ilk neyini anlatırız? Şu içimizde hep insanların iyiliği için uğraştığını söyleyen ama nefsinle değil de kalbinle dinlediğinde çok da iyilik barındırmayan o ses ilk neler söyler?

O iyiliksever ses hemen olumsuzlukları sıralarken sizden ricam susunuz efendim. Muhtemelen, girdiği ortama adapte olmaya çalışan, alışmak için sürekli kendine telkinler veren, her şeyin güzel olması için dua eden kişi, bizim o güzelim iç sesimizle tanışmaya henüz hazır değildir. İmkânımız varsa yardımcı olabileceğiniz konularda yanında olduğunuzu hissettirelim ama bunu dünyanın en iyi insanıymışız gibi değil de insan olmanın en doğal hali olduğu için yapalım.

İlk mesleğe başladığım zamanlarda içimde bin bir çeşit korku; yeni şehir, yeni insanlar, Güneydoğu'da bir il ve farklı kültür daha neler neler... O sabah okula gitmek için arabaya bindiğimde tüm bunların yanında kocaman bir de umut vardı ama benim iyiliğimi düşünen meslektaşlarımdan birisi "Hoş geldin hocam yarın açık cezaevine," demişti. Nasıl baktıysam, ben bir şey demeden açıklamıştı "Burası küçük yer; market, okul, ev başka bir şey yok. Arada bir de hava almaya şehre gidiyoruz işte," dedi. Hep birlikte güldüler ben de güldüm. Sonra her biri başka bir şey anlattı hepsi benim iyiliğim içindi! Düşen omuzlarımla azalan umudumla ilk derse girmiştim. Aradan geçen bir hafta için de iyiliksever anlatımları devam etti.

Başka bir gün boş dersimde bahçede gezerken anasınıfı öğretmeni çocuklarla bahçedeydi. "Hava ne kadar güzel değil mi?" diye seslenmişti. O an fark ettim yakmayan güneşi, hafif hafif esen rüzgarı, dünkü yağmurdan kalan toprak kokusunu, hafiften renk değiştirmeye başlamış ağaçları "Sen bahar da gör buraları. Nasıl da güzeldir," kocaman gülümsemesiyle bana doğru geldi "şu karşıdaki tepeler yemyeşil olur, gelincikler açar, çocuklar dağlara gidip orkide -onlar için dondurma çiçeği- ters lale toplayıp getirirler, kışın yağın karlar eridikçe dağların aralarından akan sular görsel şölene bak bak doyamazsın," diye devam etmişti sözlerine. Can suyu olmuştu kelimeleri bana. O baharı anlattıkça benim içimdeki umut tekrar canlandı. Sanki yeni kurmaya başladığım evimin tüm eksiklerini halletmiş, soba yakmayı öğrenmiş, hatta kış için yakılacak odunları da kapımın önüne dizmişim gibi rahatlamışım.

O zaman anladım bugünden yarının dertlerini düşünüp hayatı kendime zindan edebiliyorsam, yarının gelecek baharını düşünüp bugünümü bahar tadında da yaşayabilirdim. Ben baharın en güzel halini orada gördüm ya da görmek istedim bilmiyorum. Daha sonra çalıştığım okul ve şehirlerde durum değişmedi olumsuzluklardan bahseden hep daha çok oldu ama her zaman baharı anlatan bir kişi çıktı karşıma.

Hatırmıda ise tatlı bahar esintileri ve baharı anlatan insanlar kaldı.

KÜPEŞTE

 [kupestedergi](https://www.facebook.com/kupestedergi)

 [kupestedergi](https://www.instagram.com/kupestedergi)

 [kupestedergi](https://twitter.com/kupestedergi)

 [kupestedergi](mailto:kupestedergi@kupestedergi.com)

 [kupestedergi.com](http://www.kupestedergi.com)